

SINT WILLIBRORDUSPUT en GRENSSTEEN TE MEIJEL

Oorsprong

Op de grens van Limburg (Meijel) en Noord-Brabant (Neerkant) ligt de Sint Willibrordusput. Naast de put staat een grenssteen uit 1761.

Sint Willibrordus heeft in de 7de en 8ste eeuw in deze streek, met name in Brabant en Limburg, het Evangelie gepreikt en er het christendom gebracht. Hij stierf in 739 in zijn klooster te Echternach (Luxemburg). Hij wordt wel "de apostel van Nederland" genoemd.

De Willibrordusput ligt aan een doorgang door de Peel, zoals er ook doorgangen waren in Geijsteren en Stramproy, ook daar "Willibrordusput" genoemd. De Meijelse put was oorspronkelijk een eenvoudige ronde kuil met een wand van turven en bovengronds een vierkante opbouw van planken.

Over de nabij gelegen weg door de Peel zou de heilige Willibrordus getrokken zijn van Utrecht via zijn bezittingen in Bakel en Deurne op weg naar zijn klooster in Echternach. Hier kon hij met zijn metgezellen, volgens de verhalen, even rusten, preken en mensen dopen. Bij de put op de hoogte stond een grote eikenboom en dat was al vóór 1300 een richtpunt voor het uitzetten van grenzen. Deze eik bleef richtpunt tot in de 19de eeuw.

Rond de put begonnen pioniers in de 11de eeuw de woeste peelgronden te ontginnen. De plek werd in 1452 Medelo genoemd: een hoogte te midden van een nat gebied.

Op 17 augustus 1549 werd bij de punt een grenspaal gezet, met aan de een kant het wapen van het Land van Brabant en aan de andere kant het wapen van het Land van Weert. Hier komen de grenzen van drie plaatsen bij elkaar: Asten, Deurne en Meijel. Deze grenspaal is verdwenen. In zijn plaats kwam in 1761 de tegenwoordige grenssteen. Deze heeft aan een zijde het wapen van de Zeven Verenigde Provinciën (Verenigde Nederlanden), waaronder Deurne en Asten toe behoorden. Aan de andere zijde staat het wapen van Oostenrijk, omdat Meijel vanaf 1715 tot Oostenrijks Gelder behoorde.

Het wonderlijke water uit de put

Aan het water uit de punt kende men een genezende kracht toe. In 1742 meldde Emanuel de Croy aan zijn moeder, de vrouwe van Meijel, dat mensen ervan dronken als bescherming tegen de moeraskoorts.

De put vanaf 1899

Na 1800 raakte de put zodanig in verval, dat er niets meer van te zien was. Later ging wethouder Arnold Hubert en de Meijelse pastoor Jan-Arnold Wouters, een gedreven vereerder van Sint Willibrordus, op zoek naar de oude put. Zij lieten op aanwijzingen van de omwonenden de put op 6 juli 1899 weer helemaal uitgraven. Men vond de oude putplaats en groeven die een aantal meters uit. Andries Gielen bouwde daarboven de nog bestaande opstand. De put werd weer een bedevaartsoord. Het water werd weer gebruikt en door mensen in flesjes mee naar huis genomen, nu als bescherming tegen oogziekten.

In de Tweede Wereldoorlog had de put veel te lijden, zodat in 1953 een opknopbeurt hoog nodig was.

In 1979 kocht de gemeente Meijel voor één gulden het rijksmonument de St. Willibrordusput en liet er een door Paul Vincken gemaakt borstbeeld boven plaatsen.

In 2009 liet de gemeente Meijel, in samenwerking met de Stichting Veldkapellen en Wegkruisen en heemkundevereniging Medelo het terrein rond de Sint Willibrordusput en grenssteen herinrichten.

Een mooie plek voor even rust in het centrum van het hoge oude Meijel om bij een oude put een gerechtsplaats te fantaseren over welke mensen hier de voorbije tweeduizend jaar over de oude weg gegaan zijn. Misschien zelfs Willibrordus die er rust vond en water om te dopen.

